

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Sdo/2/2014
Identifikačné číslo spisu:	1012201529
Dátum vydania rozhodnutia:	19.03.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Poláčková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:1012201529.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne obchodnej spoločnosti POHOTOVOST', s. r. o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO : 35 807 598, zastúpenej advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti žalovanému Krajskému súdu v Bratislave, so sídlom Záhradnícka 10, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného sp. zn. Spr. 6211/12 z 01. augusta 2012, o podaní žalobkyne smerujúcom proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. októbra 2013, sp. zn. 5SŽi/16/2013, v konaní o odvolaní žalobkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 02. augusta 2013, č. k. 4S/170/2012-43, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky konanie z a s t a v u j e .

Žiaden z účastníkov n e m á p r á v o na náhradu trov tohto konania.

Odôvodnenie

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) uznesením z 31. októbra 2013, sp. zn. 5SŽi/16/2013, podľa § 250ja ods. 3 (veta druhá) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) a § 219 ods. 1 a ods. 2 OSP potvrdil uznesenie Krajského súdu v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) z 02. augusta 2013, č. k. 4S/170/2012-43 o zastavení konania, v ktorom sa žalobkyňa domáhala zrušenia ňou napadnutého rozhodnutia žalovaného o znepristupnení informácie podľa zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o slobode informácií“). Dôvodom zastavenia konania bolo nezaplatenie súdneho poplatku za žalobu (§ 10 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. osudných poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov.

Podaním došlým krajskému súdu 23. decembra 2013 označeným ako dovolanie, sa žalobkyňa domáha, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky konal ako súd dovolací, a aby uznesenie odvolacieho súdu ako aj krajského súdu zrušil a vrátil vec krajskému súdu na nové konanie a rozhodnutie a zároveň žiadala o odklad vykonateľnosti.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po prejednaní podania dospel k záveru, že konanie o ňom je potrebné

zastaviť.

Podľa § 236 ods. 1 OSP dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Opravný prostriedok je v konaní podľa V. časti OSP prípustný len vtedy, ak je to v tejto časti ustanovené (§ 246c ods. 1 veta druhá OSP).

Navyše proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako súdu konajúcemu podľa V. časti OSP nie je prípustný žiadny opravný prostriedok (§ 246c ods. 1 veta tretia OSP).

Z uvedených zákonných ustanovení jednoznačne vyplýva, že vo veciach správneho súdnictva Najvyšší súd Slovenskej republiky nie je súdom dovolacím.

Podaním sa žalobkyňa domáhala preskúmania právoplatného rozhodnutia najvyššieho súdu a krajského súdu vo veci, na konanie a rozhodnutie ktorej sa vzťahujú ustanovenia V. časti OSP (správne súdnictvo), v ktorej Najvyšší súd Slovenskej republiky nie je dovolacím súdom a ako súd dovolací nemá právomoc konať.

Najvyšší súd preto podľa § 104 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP konanie o podaní žalobcu musel zastaviť pre nedostatok právomoci konať vo veci.

Uvedený právny záver rešpektuje aj dnes už konštantnú judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, podľa ktorej „niet žiadnych právnych pochyb o skutočnosti, že dovolanie je v správnom súdnictve neprípustné“ (k tomu pozri rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 87/09 a sp. zn. IV. ÚS 208/08). Ústavný súd taktiež vylúčil možnosť, že by zastavením dovolacieho konania z dôvodu neprípustnosti dovolania mohlo dôjsť k odmietnutiu spravodlivosti s poukazom na to, že: „v civilnom dovolacom konaní dohliada najvyšší súd prostredníctvom inštitútu dovolania na procesnú čistotu a jednotnosť rozhodovania v súdnych konaniach, ktorých podstatou je v zásade spor o súkromné právo prerokúvaný od začiatku na všeobecnom súde, oproti tomu je správne súdnictvo preskúmaním zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy, teda orgánov inej ako súdnej sústavy. Už správne súdnictvo je kontrolou inej sústavy, a tak zákonodarca nepovažoval za rozumné a účelné, aby kontrola verejnej správy bola ešte kontrolovaná prostredníctvom inštitútu dovolania. Okrem toho správne súdnictvo nemusí byť zjednocované prostredníctvom dovolania, pretože druhostupňové rozhodovanie najvyššieho súdu v správnom súdnictve už túto funkciu plní. V danej súvislosti nesmie byť máťúce, že správne a civilné súdnictvo sú zhodou historických okolností obsiahnuté v jednom procesnom kódexe“ (k tomu pozri rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 208/08).

O trovách konania najvyšší súd rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm. c/ OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, lebo konanie bolo zastavené.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu n i e j e prípustný opravný prostriedok.